

DE ROZENBOOM

Oud-Leden Vereniging

Oude 's Gravelandseweg 11
1406 LB Bussum. 035-6930283
e-mail: n.kleinbog-kruize@wxs.nl

19^e jaargang , april 2015

Het zaalseizoen is weer achter de rug en we gaan weer met de 2^e helft van de competitie beginnen. Een prachtig zaal seizoen Heren 1 promoveert weer naar de hoofdklasse en meisjes C1 werd landskampioen zaal verder nog 19 kampioenen van hoog tot laag hulde!

De eerste veld wedstrijden zijn ook alweer begonnen met winst voor Dames 1.Heren 1 verliest en ook nog 3 punten in mindering door een jeugdlid op te stellen die was geschorst, een stomme organisatorische fout, heel jammer er zal dus nu verder gewonnen moeten worden.

Op **19 april** spelen Heren 1 en Dames 1 thuis en hebben wij Rozenboomers weer onze jaarlijkse bijeenkomst en kunnen we de heren en dames aanmoedigen, dat hebben ze nodig!

We nodigen je uit zo rond **12.00 uur** voor een broodje en een drankje. Met het oog op de catering graag opgave of je komt en met hoeveel personen

Naam.....

Komt met**personen**

Opsturen of per mail/telefoon (zie boven) vóór **12 april** naar Nel.

Adreswijzigingen:

Denny Vorstelman, Grensweg 5, 8153 RB Lemelerveld
0572-367742 06-26999622 denny.vorst@gmail.com

Willem van Vliet, Beethovenlaan 14, 1411HS Naarden
035-6947277 nicolaas.vanvliet@wanadoo.fr

Arjen en Monique Luykx, Oranjelaan 8, 1405 AZ Bussum
035-5449695 Arjen mobiel 06-45176831

Beste Rozenbomer,

Het gaat goed met Gooische en dat is ook te danken aan uw support. Wij hebben als club een bijzonder succesvol zaalhockeyseizoen achter de rug met een landskampioenschap voor ons Meisjes C1 en een promotie naar de hoofdklasse voor Heren. Het succes inspireerde veel meer teams, want in totaal mochten wij bij de Champions lunch ruim 19 kampioenen begroeten en dat is volgens de statistieken van ons aller Nel een record. Inmiddels zijn we ook alweer begonnen met de 2^e helft van het veldseizoen en continueren onze vlaggenscheppen de goede prestaties van voor de winterstop. Heren 1 wil zich handhaven in de Overgangsklasse en Dames 1 wil daar naartoe promoveren.

In December j.l. waren alle oud-voorzitters onze gast en heeft het bestuur samen met hen gedineerd in de "Oude" Rozenboom, het huidige restaurant Bel-Ami. Het was een bijzondere avond, waar veel adviezen werden uitgewisseld, maar vooral ook hartelijk werd gelachen om alle verhalen van toen en ook nu. Het blijft mooi om, als huidig voorzitter, te voelen dat er zoveel kennis en steun beschikbaar is binnen Gooische en dat persoonlijke intentie van nu idem zijn aan de intenties die alle oud-voorzitters in hun periode hadden.

Ondertussen gebeurt er genoeg op uw club, want wij hebben, met dank aan de Vrienden van Gooische, het terrasmeubilair vervangen en hebben in de winterstop de watertanks voor Veld 1 en Veld 2 vernieuwd. Ook hebben we achter de bar een nieuw gezicht, namelijk Laurens van der Hilst Karrewij, die het stokje heeft overgenomen van Ernst-Jan Schilder. We zitten dus niet stil als club en blijven zoeken naar kansen en verbeteringen. De komende weken hoop ik velen van u weer te mogen begroeten langs de lijn en in het bijzonder op 19 April als zowel Dames 1 en Heren 1 thuisspelen. Het is dan weer Super Sunday en vanzelfsprekend bent u dan onze gast.

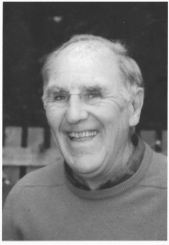
Met sportieve groet,

Michiel van 't Hek
Voorzitter GHC

Foto van: Shoots by Laura

*Philip Tulleken - Jan Gerritse - Nick van der Ley - Reina Kroese - Frank Wyers
Hans Gerretsen - Piet van Kleeff - Frans van Oosten Slingeland - Rob
Burgerhout - Michiel van 't Hek*

Henk Klein Bog

Op 19 december 2014 verloren wij - op 91 jarige leeftijd – onze goede vriend en trouwe clubgenoot Henk Klein Bog. Henk was al sedert 1935 lid van de Gooische HC. Met onderbrekingen van de laatste 3 oorlogsjaren, waarin de Gooische niet speelde en van de beginjaren na de 2^e wereldoorlog. Tijdens deze laatste periode vertrok Henk in 1945 voor zijn officiersopleiding naar Engeland om vervolgens in 1947 als luitenant in het Nederlandse leger naar het toenmalige Nederlands Indië te worden uitgezonden.

Uiteindelijk in 1950 weer terug in Bussum pakte je bij onze vereniging de draad weer op. Je werd de specifiek hard hollende rechtsbuiten van het 2^e/3^e elftal en vele jaren later van Veteranen B, achtereenvolgens van het illustere Veteranen L om in de 80-er jaren te eindigen in de vrienden competitie van Veteranen LX.

Hoe uitbundig waren destijds niet de verre beker-uitwedstrijden, daarbij vergezeld door nagenoeg alle echtgenotes en een veelvoud aan lawaai makende kinderen!

Ook jullie waren er altijd bij: jij, Nel en jullie 4 kinderen. Jullie vormden een typisch Gooisch hockeygezin, zoals je ook zelf – met Annie, Lexa en Frits uit één gezin met dezelfde achtergrond voortkwam.

Maar ook de resultaten mochten er wezen: o.a het winnen van de veteranen beker, nadat we in de finale HGC versloegen, zodat de beker voor de 3e keer, achter elkaar, werd gewonnen en derhalve definitief in ons bezit kwam. Ontving bij die gelegenheid de bondsscheidsrechter niet – tijdens het etentje na afloop bij de Chinees – een shampoo behandeling met de inhoud van een Maggi fles?

Je was een uitgesproken sportman met hockey als specialiteit. En als er niet meer gehockeyd werd zag je elkaar op de golfbaan of 's winters op de schaats. De echte "diehards" in de club konden je dan nog in de strengere winters tijdens de elfsteden- tochten ontmoeten (1x uitgereden en 1x halverwege).

Maar gelukkig was je ook een actief lid van onze vereniging, dat nooit tevergeefs een beroep op je werd gedaan. Dat kwam onder meerdere tot uitdrukking in de vele jaren, dat je lid was van de elftalcommissie, , redactie, e.d. alsmede je bereidheid regelmatig te fluiten.

Dat je ook buiten de Gooische een gezien sportvriend was, bleek uit de uitnodiging om lid te worden zowel van de Abrahams – oudere hockeyers uit vele verenigingen – als van de Zwogers, veteranen van de Edese golfclub.

Henk, we zullen je missen. Je was er altijd, zeker als Heren 1 thuis speelde , maar ook Veteranen B waar zoonlief in speelt. Maar bovenal zullen we missen je bescheidenheid en je vriendelijke voorkomen.

Rust in vrede, **P van Kleeff**

Uit de historie

Een bericht over het belang van veteranen.

In het jubileumnummer uit 1946, t.g.v. het 40-jarig bestaan van de Gooische, lees ik hoe belangrijk veteranen voor de club zijn.

Er wordt uitgelegd **hoe** men veteraan wordt:

☞ *“nadat men enigen tijd in een topelftal heeft gespeeld wordt men gewogen en te licht bevonden en uitgerangeerd naar een veteranenelftal”*,

☞ *“men kan ook op ouderen leeftijd nog met mensen van ongeveer gelijken leeftijd plezier aan het hockeyen beleven”*.

Zouden de veteranen, die goed vertegenwoordigd zijn bij de Gooische onder deze categorieën vallen?

Welgeteld heeft de club op dit moment zo'n 30 veteranenelftallen (dames en heren).

En als men dan de conclusie leest in het jubileumnummer uit 1946 dan zijn ze oh zo belangrijk:

*“Gooische kan niet bestaan zonder eerste elftal, niet bestaan zonder de andere elftallen, niet bestaan zonder de jeugd, maar ook zeker niet bestaan zonder de **v e t e r a n e n**”.*

Reina

Jongens A seizoen 1966-1967

Ineens kwam deze foto naar boven. Eerst dachten we dat dit seizoen 1965-1966 was en dus bijna 50 jaar geleden en tijd voor een reünie. Maar na bestudering van het archief bleek dit seizoen 1966-1967 te zijn. Maar toch voldoende lang geleden om er bij stil te staan. We hebben iedereen gevonden en iedereen vindt het leuk om in dit najaar bij elkaar te komen.

Het archief boven in het clubhuis, beheerd door ons aller Nel, is een schatkist aan informatie en ik heb nu drie jaargangen doorgebladerd en erg leuk. Vele verslagen en mededelingen en verhalen van allerlei functionarissen. Mochten er meer Rozenboomleden het leuk vinden om een team of commissie van vroeger bij elkaar te krijgen, dan ligt de informatie klaar. Via internet is het zeer makkelijk bijna iedereen te vinden. Wacht er niet te lang mee!

Uit de krantjes van het seizoen 1966-1967 een bloemlezing van het wel en wee van dit elftal.

In die tijd was het gewoon maar elf spelers per team te hebben. Mocht er onverhoopt een 12^e zijn, dan stond die als reserve vermeld. Invallen gebeurde allen bij blessures en niet omdat iemand slecht speelde oid. Hierdoor waren er in verhouding veel meer teams dan nu. Ook bestond er geen A1 of A2. Het was A, B, C, etc.

Van dit elftal speelde in seizoen 1965-1966 de volgende spelers ook al in Jongens A: Minne Bonne, Kees, Arno, Peter, Erik, Arthur en Bart. Het was dus een al goed ingespeeld elftal in het seizoen 1966-1967. Dat zou ook blijken!

Onze keeper Minne Bonne stond zijn mannetje, want later heeft hij bij de mariniers gezeten en hij heeft later de Dam in Amsterdam schoon

geveegd en dat weekend erna was er een groot feest op de kazerne.

Van linksachter naar rechts: Jan Demper, Peter Schadd (aanvoerder), Arthur van Stigt, Arno Wiebosch, Kees Scheltes

Van linksonder naar rechts: Erik Nienaber, Rob Demper, Minne Bonne Hoogmei, Hans Siddré (trainer/coach), Holger de Kat, Bart Stroomberg, Robin Jonckheer

Alle anderen hebben zich ook prima ontwikkeld, er zijn er 4 met een eigen bedrijf, t.w. een Makelaarskantoor, een Medische Kliniek (in Duitsland), een Advocatenbureau en een Architectenbureau. Het is leuk om zo te zien wat er van iedereen geworden is. De reünie van dit team, in oktober van dit jaar, zal ook veel herinneringen oproepen.

Nu een samenvatting van het seizoen. Peter heeft als aanvoerder bijna elke week wel een verslag ingeleverd, dus er staat veel vermeld. In dat seizoen bestond de jeugdleiding uit Bob Dalmeijer, met als assistenten H. Schreuder en J. Borgerhoff Mulder.

De training was op zondagochtend om 10 uur en de wedstrijden op zaterdagmiddag, want zaterdagochtend was er nog gewoon school. Verzamelen, met de fiets!, was of bij de Roozenboom of bij

de Gooische Boer. Echt ver weg, zoals Soest, bij het station.

We waren dat seizoen erg goed en al snel bleek dat we voor het kampioenschap gingen. We wonnen van Schaerweijde met 6-1 met 3 goals van Arthur, daarna met 6-1 van Kameleon met Robin als uitbinker. De volgende wedstrijd verloren we met 4-3 van Voordaan na een 2-0 voorsprong. De tweede wedstrijd tegen hun wonnen we met 5-0, de wraak was zoet. Heel verassend vwb de strafcorners, Bart was de strafcornerkiller. Daarna is het er niet meer van gekomen! Volgende wedstrijd met 7-1 gewonnen van Soest, Minne Bonne stopte een strafbal en Peter miste. Hierna gewonnen van SCHC met 6-3. Wat een goals werden er gemaakt! Hierna 1-1- tegen Laren, met als bijzonderheid dat Rob met Laren meespeelde en veel en goed speelde en ook hun doelpunt maakte. In die tijd was het gewoon dat als het een team een extra speler had en de ander er 1 te kort, dan speelde je met de ander mee. In deze tijd wel uitzonderlijk. Er is ook een oefenwedstrijd gespeeld tegen Meisjes A, dat wonnen we met 9-2 en Arthur scoorde maar door. In de winterstop kregen wij een pluim in het krantje. Wij stonden fier bovenaan. Na de winterstop, hoewel die niet echt bestond, gewonnen van Kameleon met 2-0 en met 11-0 tegen Soest. Robin maakt het 50ste doelpunt van dat seizoen. We waren hierna ook kampioen. In april moesten we spelen tegen de kampioen van de andere poule en wel Hilversum . De winnaar mocht naar het landskampioenschap. Helaas verloren we die na verlenging met 2-1. Het seizoen werd afgesloten met diverse bekerwedstrijden, hoorde ook bij die tijd. Ook hier veel gewonnen en gescoord, echter op de eindronde ging het ook mis. De slagroom op de taart hebben we misgelopen. Uiteindelijk waren wij wel het vlaggenteam van de Gooische, want wij waren dat seizoen de enige kampioen!

Als uitsmijter had het bestuur nog iets in petto. Op 27 juni 1967 het volgende verhaal in het krantje:

ONZE HOCKEYCLUB EN DE MODERNE TIJD

Het bestuur van de G.H.C. heeft onlangs besloten om met ingang van het volgende hockeyseizoen niet meer toe te staan, dat leden van onze vereniging (jeugd of senior), die er – naar normale maatstaven beoordeeld – niet ordentelijk uitzien, aan de competitie of toernooien deelnemen Wij hopen dat ieder lid van onze vereniging zich terdege realiseert dat het

lidmaatschap ook verplichtingen t.a.v. de vereniging met zich meebrengt.

Het bestuur (o.a. Piet van Kleeff en Reina Kroese)

Het gevolg was dat Arno Wiebosch en Arthur van Stigt het volgende seizoen als lid geroyeerd werden omdat ze te lange haren hadden! Dat werd schijnbaar als niet ordentelijk beschouwd. Wat een tijd! Arno stond het volgende seizoen opgesteld in Heren 2 en Arthur in Jongens A. Hun roeyement heeft vast heel veel goals gescheeld in die elftallen.

In die tijd moest je, om lid te worden, ook voorgesteld worden door twee bestaande leden en ook twee keer in het krantje gemeld zijn, als voorgesteld voor de eerste maal en voorgesteld voor de tweede maal. Als niemand bezwaar aantekende, was je pas aangenomen als lid. Alle drie de momenten werden vastgelegd in het krantje.

Er valt vast nog veel meer te vertellen over dat seizoen en die tijd, maar dit is mooi geweest. Misschien dat een ander de volgende keer herinneringen kan ophalen uit ons mooi bewaarde archief.

Kees Scheltes

Over Hans Wolf

In de seizoenen 1977 t/m 1981 was ik coach van Heren 1, met Coen Kranenberg als technisch en Hans Wolf als conditietrainer. Velen van jullie zullen Hans hebben gekend en/of meegemaakt. Een unieke persoon, ook binnen onze club. Zijn bijdrage voor de GHC mag er dan ook zijn. Enerzijds beroepsmatig als fysiotherapeut (op zondagen voor de wedstrijd kon je nog voor een behandeling bij hem terecht, ondersteunt door muziek van Bach), anderzijds als conditietrainer van Heren 1 en later jarenlang als coach van Heren 3, waarbij zijn (humoristische) aanpak een belangrijk onderdeel van het coachen was. Wekelijks schreef hij het wedstrijdverslag en voor menigeen was dat het eerste wat werd gelezen als het krantje in de bus viel.

Onderstaande brief schreef Hans aan een scheidsrechter, na een wedstrijd van Heren 1 in het najaar van '77, dit na een heftige discussie tussen beide "Heren". Alvorens de brief te versturen liet hij mij deze nog

even lezen en samen besloten we de brief niet te versturen, maar een kopie heb ik wel bewaard.

Wist u overigens dat Hans Wolf;

* Keeper van Heren 1 van Laren is geweest en die hoedanigheid de 1^e keeper in Nederland was die een masker droeg

* Hans fysiotherapeut van het Nederlandse voetbal elftal was tijdens de WK '74 in Duitsland en dat coach Michels hem ook de hersteltrainingen daar liet doen?

* En dat hij daarvoor in 72 ook de fysio was van Judoka Wim Ruska die op de Olympische Spelen in 1972 goud behaalde?

* En dat Hans in de eerder genoemde jaren 77/81 de fysio van Ajax was? Prachtige verhalen kon hij daarover vertellen, maar zijn hart lag toch meer bij de begeleiding van de toproeiers en zeker bij de rugbyers.

* Ook het wielrennen was een passie van hem en vele GHC leden hebben met, door hem georganiseerde fietstochten in o.a. Frankrijk gemaakt, de verhalen daarover zijn tal en kleurrijk.

Onderstaande brief moet natuurlijk wel in het teken van die tijd worden gezien.

Arjen Luykx

*afschrift Bestuur Gooische HC
K.N.H.B. Sportredactie het Parool.*

Zeer geachte heer,

In opperste verbazing heb ik afgelopen Zondag gemerkt dat U zich heeft opgewonden over bepaalde opmerkingen die uit het publiek gemaakt werden en die van mij in het bijzonder. Hoe is dit nu toch mogelijk? Het gaat niet om de scheidsrechterlijke beslissingen: het moet mij van het hart dat beide elftallen en een groot gedeelte van het publiek waaronder vele vertegenwoordigers van andere hockeyclubs, de laatste jaren niet zo'n matige leiding hebben meegemaakt. Neen, het betreft geheel andere zaken.

Vindt U het zelf niet merkwaardig dat een elftal uit de eerste klas waar gedurende 10 maanden onafgebroken zeer hard wordt gewerkt om te proberen een zo goed mogelijke prestatie te leveren die voor amateurs mogelijk is, ernstig gedupeerd wordt door een scheidsrechter die voor de wedstrijd al aankondigt dat hij erg vermoeid is? Is het niet verontrustend dat dezelfde scheidsrechter als een opgewarmd lijk voort schuifelt langs de lijn en beslissingen neemt op dertig, veertig en in het ergste geval zelfs op vijftig meter? Men mag toch

op zijn minst verwachten dat een scheidsrechter zich ook op zijn wedstrijd voorbereidt. Als hij dat fysiek niet toe in staat is moet hij achter de districtstafel blijven zitten of niet kwaad worden als hij geofferd wordt door een terecht zeer kwade publiek, waar uit m.i. misplaatste fatsoensnormen (die ons in onze hockeyopvoeding met de paplepel zijn ingegoten) geen openlijke kritiek gespuid word. Wat is hier nu aan te doen?

In eerste plaats lijkt het mij zeer belangrijk, dat U een betere riem voor de overigens zeer keurige grijze pantalon koopt; dit voorkomt het voortdurend moeten ophijsen van de genoemde pantalon, waardoor het toch enige meters kan schelen voor Uw beoordelingsstandpunt t.o.v. de vermeende overtreding. Als aardige bijzonderheid kan ik U melden, dat de befaamde rekencolumnist Nico Schepmaker het met mij eens was dat het bij de vierde keer dat ik U zelf aan de broek zag sjoeren, ongeveer 14 meter scheelt. Kijk eens aan, het begin is er! Het volgende punt is uit vak-ogen gezien, de conditie of het totaal ontbreken daarvan.

De fysieke ondergrond van het probleem wordt in de vakliteratuur aangeduid met het woord adipositas hetgeen vetlijvigheid betekent. Ook hier is iets aan te doen. Buiten de gezonde levenswijze en een verantwoord dieet is het onomstotelijk komen vast te staan, dat training onder leiding hier wonderen kan verrichten.

Ik bied U het volgende aan. U komt bij ons twee keer in de week zo goed mogelijk de conditietraining volgen; dit wordt aangevuld met een schema dat moet dagelijks worden uitgevoerd. In drie maanden denk ik dan zo ver te zijn dat U op verantwoorde manier een eerste klas wedstrijd kunt fluiten.

Het Bestuur van de Gooische Hockey club gaat met dit voorstel accoord. Ter Uwer oriëntatie wijs ik U er op dat tijdens de conditietrainingen van de rugbyclub R.C.H. te Hilversum diverse scheidsrechter van de geboden gelegenheid gebruik maken mee te trainen; zij doen dan wat mogelijk is en het resultaat is duidelijk merkbaar.

Ik hoop dat U met mij eens bent dat wij af moeten van het in de voetbal wereld gebruikelijke verschijnsel van de grensrechter die als een wormvormig aanhangsel optreedt en dus per definitie nutteloos is. De hockeysport is daar toch te veel boven uitgegroeid.

Met nauw verholen opwindning wacht ik Uw antwoord af, hoewel ik daar toch mijn twijfels over heb.

Toen U mij tijdens de wedstrijd vroeg of ik het fluiten wilde overnemen en ik daar een welgemeend "ja" op antwoordde heeft U zich ook niet aan de afspraak gehouden.

Inmiddels teken ik, met gepaste groeten, Hans Wolff

Zo ging het op de Gooische.

Op 20 maart 1938 werd er op Gooische de wedstrijd Nederland - Duitsland gespeeld.. De organisatie lag in Gooische handen.

Hierbij het verslag

We zijn in den zonnigen morgen naar Bussum gereden en honderden auto's, waarbij wagens uit het geheele land, kozen dezelfde koers en streken tegen 11 uur neer bij het terrein neer van de Gooische. Reeds bij aankomst bleek hoe hier een organisatie getroffen was, die boven elke lof verheven was. De Gooische Hockey Club had haar bemoeiingen zelfs uitgestrekt tot het verkeer en dat met succes. Zij assisteerde de politie en ook buiten de hekken was alles prima geregeld. Daar binnen eerst recht. Een uitstekende afzetting; om het geheele veld kon publiek toegelaten worden, aan de lengte zijden rijen zitplaatsen en overal waren bestuurderen en orde-commissarissen van de G.H.C. in de weer om het publiek ter wille te zijn. Het veld was prachtig verzorgd, kortom alles was in de puntjes geregeld. De Gooische heeft eer ingelegd met dezen omvangrijken arbeid en de ca. 1400 toeschouwers waren zonder uitzondering tevreden.

Op het officieele gedeelte namen de dames Josselin de Jong , presidente, Labouchère en Arriens, bestuursleden, en mevrouw van Gassel-de Ruiters, lid van de elftal-commissie (wie voor het voorbereidende werk een bijzonder woord van waardering toekomt), de honneurs waar en ontvingen de gasten, onder wie bekende Olympianiker Scharroo, de heren Liégeois, jhr Quarles van Ufford, mr Geyl, jhr mr. Hoof Graafland, Wagener, Drijver e.a., benevens de consul van Duitsland uit Amsterdam, en nog verschillende personen uit het hockey-wereldje meer.

In de pauze boden de dames van de Gooische koffie aan, kortom de ontvangst was charmant !

Voor den aanvang vonden de gebruikelijke plichtplegingen plaats, doch de luidspreker-installatie was niet in orde, zoodat de volksliederen voor den aanvang achterwege bleven. De Nederlandse aanvoerster bood bloemen aan en hief een driewerf hoera aan en de Duitse antwoordde met een "Sieg Heil". Tijdens de wedstrijd werd de luidspreker-installatie in orde gemaakt en toen het publiek het terrein ontruimde, weerklonken ten besluite de beide Duitse en het Nederlandse volkslied, dus twee tegen een voor Duitsland. Dit was het resultaat van een geslaagd event op de Gooische in 1938.